SMÄRRE UPPSATSER.

»**Maskar på snön**». Under denna rubrik ser man numera rätt ofta notiser i tidningarna, och då dylika meddelanden kunna vara af sådant intresse, att de förtjäna tillvaratagas undan glömskan, synnerligast i ett arbete som vårt, anser jag mig ej böra underlåta att här utförligare omnämna, åtminstone sådana af dem, som synas någorlunda rimliga — dock utan ansvar och kommentarier.

Till »Gefle-posten» meddelades nyligen från Järbo, »att på en areal af omkring två tunnland därstädes fallit ett s. k. »maskregn». Tidningen meddelar vidare: »Insekters förekomst på snön är en mycket vanlig företeelse äfven under midvintern. De träffas där isynnerhet efter starka töväder, sannolikt därför, att nedsipprande tövatten gör deras vinterkvarter till mindre behagliga vistelseorter. De stanna där, äfven om lindriga snöfall inträffa, så länge temperaturen håller sig omkring fryspunkten, men uppsöka skyddande gömställen, om kölden börjar ökas. Dock är det ingalunda ovanligt att träffa insektlarver, hvilka öfverraskats och förlamats af kölden, innan de hunnit något skydd. De falla då i dvala, bli liggande på snön stelfrusna och till utseendet liflösa och uthärda i detta skick en förvånande låg temperatur — 15° C. — utan att dö, hvarom man kan öfvertyga sig genom att, med iakttagande af någon försiktighet, låta dem tina upp i varmrum.»

»Bland de vanligast förekommande smådjuren äro de här ifrågavarande omkring tumslånga, svarta, s. k. »snömaskarna», hvilka äro larver af skalbaggsläktet *Cantharis* (på vissa trakter kallade flugbaggar), ett släkte hvars rödgula och svarta arter talrikt träffas sommartiden, synnerligast på parasollväxternas blomsamlingar. Såväl dessa skalbaggar som deras larver lefva af andra insekter och äro sålunda att betrakta såsom nyttiga».

»De öfriga djuren äro en vargspindel, en skinnbagge och en liten skalbagge, hvilkas förekomst på snön är mera tillfällig, men utan tvifvel finner sin förklaring på samma sätt: jämförelsevis hög lufttemperatur och nedsipprande tövatten.

S. Lampa.